

Diumenge 8 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 6,39-45): En aquell temps, Jesús els digué també una paràbola: «Per ventura pot un cec menar un altre cec? ¿No cauran tots dos en la fossa?

No és el deixeble superior al mestre, però, un cop instruït, cada un serà com el seu mestre.

¿Per què, doncs, veus la brossa en l'ull del teu germà, i de la biga que tens en el teu propi ull no te n'adones? ¿Com pots dir al teu germà: “Germà, deixa que et tregui la brossa que hi ha en el teu ull”, i tu no veus la biga que hi ha en el teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs per treure la brossa que hi ha a l'ull del teu germà.

Perquè no hi ha arbre bo que doni fruit dolent, ni, per altra part, arbre dolent que doni fruit bo. Perquè cada arbre es coneix pel seu fruit, i de les bardisses no se'n cullen figues, ni dels esbarzers no es veremen raïms. L'home bo, del bon tresor del seu cor en treu cosa bona; i el dolent, del mal tresor en treu cosa dolenta, ja que de l'abundància del cor en parla la seva boca».

© Albada Editorial / evangeli.net

«L'home bo, del bon tresor del seu cor en treu cosa bona»

Dr. Johannes VILAR
(Köln, Alemanya)

Avui hi ha set de Déu, hi ha frenesí per a trobar un sentit a l'existència i l'actuació pròpies. El boom de l'interès esotèric ho demostra, però les teories auto-redemptores no serveixen. A través del profeta Jeremies, Déu lamenta que el seu poble hagi comés dos mals: l'abandonaren a Ell, font d'aigües vives, i s'han excavat cisternes, cisternes esquerdades que no retenen l'aigua (cf. Jr 2,13).

Els n'hi ha que vagaregen pel mig de pseudo-filosofies i pseudo-religions —cecs que guien uns altres cecs (cf. Lc 6,39)— fins que descoratjats, com sant Agustí, amb l'esforç propi i la gràcia de Déu, es converteixen, perquè descobreixen la coherència i transcendència de la fe revelada. En paraules de sant Josepmaria Escrivà, «La gent té una visió plana, arran de terra, de dues dimensions. —Quan visquis vida

sobrenatural, obtindràs de Déu la tercera dimensió: l'alçada, i amb ella, el relleu, el pes i el volum».

Benet XVI il·luminà molts aspectes de la fe amb textos científics i textos pastorals plens de suggeriments, com la seva trilogia "Jesús de Natzaret". He observat com molts no-catòlics s'orienten amb els seus ensenyaments (i amb els de Joan Pau II). Això no és casual, ja que no hi ha arbre bo que doni fruit dolent, ni hi ha arbre dolent que doni fruit bo (cf. Lc 6,43).

Es podrien donar grans passes en l'ecumenisme, si hi hagués més bona voluntat i més amor a la Veritat (molts no es converteixen per prejudicis i lligams socials, que no haurien de ser cap fre, però que ho són). En qualsevol cas, donem gràcies a Déu per aquests regals (Joan Pau II no dubtava en afirmar que el Concili Vaticà II és el gran do de Déu a l'Església en el segle XX); i demanem per la Unitat, la gran intenció de Jesucrist, per la qual Ell mateix pregà en l'Última Cena.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Sembla, en veritat, que el coneixement d'un mateix és el més difícil de tots. Ni l'ull que veu les coses exteriors es veu a si mateix, i fins al nostre propi enteniment, prompte per a jutjar el pecat d'un altre, és lent per a percebre els seus propis defectes» (Sant Basili el Gran)
- «La vida de Crist es converteix en la nostra; vam rebre una manera nova de ser: podem pensar com Ell, actuar com Ell, veure el món i les coses amb els ulls de Jesús» (Francesc)
- «L'exercici de totes les virtuts és animat i inspirat per la caritat. Aquesta és el 'vinclle de la perfecció' (Col 3,14). És la forma de les virtuts; les articula i les ordena entre elles; és la font i el terme de la manera cristiana de practicar-les. La caritat assegura i purifica la nostra potència humana d'estimar. L'eleva a la perfecció sobrenatural de l'amor diví» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.827)